

Evangelí del diumenge de la III setmana d'Advent: preparant el camí

“Els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs”. Els qui es deixen guarir i transformar pel Senyor seran tan bons amics d'ell que podran anar pel món difonent la pau i l'esperança que va anar sembrant el Mestre.

Evangelí (Mt 11, 2-11)

Joan, que era a la presó, va saber les obres que feia el Messies i envià els seus deixebles a preguntar-li: «¿Ets

tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?»

Jesús els respongué:

—Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà!

Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar de Joan a les multituds:

—Què heu sortit a contemplar al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit refinadament? Els qui porten vestits refinats s'estan als palaus dels reis! Doncs què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, us ho asseguro, i més que un profeta. És aquell de qui diu l'Esriptura: Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el

camí. En veritat us ho dic: entre els nascuts de dona no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; però el més petit en el Regne del cel és més gran que ell.

Comentari

Aquest text de l'Evangelí, corresponent a la tercera setmana d'Advent, ens convida a preparar-nos per trobar el Senyor, guiats per la predicació de Joan Baptista.

La persona i el missatge de Joan havien impressionat profundament la gent de Judà. En aquell temps, una efervescència d'esperances messiàniques suscitava l'anhel d'una intervenció salvadora ràpida de Déu a favor del seu poble. Després de segles en què el Senyor no havia enviat cap profeta, la personalitat austera de Joan i la seva crida a la

conversió l'acreditaven com un enviat del Senyor. Especialment perquè s'adonaven que no buscava cap protagonisme, sinó que anunciava una nova i ràpida intervenció divina en la història, per mitjà d'algú més gran que ell, l'arribada del qual era imminent.

Joan és aquell de qui està escrit a l'Antic Testament: “Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí”. La primera part de la frase està presa del llibre de l'Èxode (*Ex 23, 20*) i es refereix en primera instància a Moisès, a qui el Senyor havia enviat perquè guardés i guiés el seu poble durant el pelegrinatge pel desert, anant cap a la terra promesa. La segona part de la frase procedeix d'una reelaboració feta per Malaquies d'aquell passatge de l'Èxode, en què el missatger ja no és Moisès, sinó algú que vindrà després que ell que també, tanmateix, tindrà la missió de

preparar una gran intervenció divina: “Jo envio el meu missatger perquè obri un camí davant meu” (Ml 3,1). Ambdós textos bíblics anuncien una ràpida intervenció salvadora de Déu, que ve per jutjar i salvar, i conviden a obrir la porta del cor perquè, quan arribi, pugui entrar i guarir-lo. Aquestes paraules, que havien nodrit l'esperança de força generacions d'homes i dones fidels del poble de Déu, es van fer realitat en Jesús després de l'anunci fet per Joan Baptista.

Llegides avui, mancant pocs dies per a la celebració del naixement a Betlem del Fill de Déu fet home, també nodreixen la nostra esperança i ens conviden a preparar-nos a fons per obrir-li pas als nostres cors, de manera que pugui entrar i disposar-hi la seva estança.

Què va passar als qui, seguint la predicació de Joan Baptista a la

penitència, van acollir bé Jesús? Allò que tots podien constatar: “els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l’anunci de la bona nova” (v. 5). Van poder experimentar l’efecte guaridor, transformador i revitalitzador de l’acció divina en cadascú.

Alhora, els qui es deixen guarir i transformar pel Senyor, seran tan bons amics d’ell, que podran anar pel món difonent la pau i esperança que el Mestre va anar sembrant mentre caminava per la terra. Així ho feia considerar sant Josepmaria: “Aquests miracles continua fent-los ara el Senyor, a través de les vostres mans: persones que no veien, i ara veuen; persones que no eren capaces de parlar, perquè tenien el dimoni mut, el fan fora i parlen; persones incapaces de moure’s, tollits per a les coses que no fossin humanes, i

trenquen aquella quietud, i fan obres de virtut i d'apostolat. Altres que semblen viure, i són morts, com Llätzer: *Iam fatet, quatrividuus est enim* (Jn 11, 39). Vosaltres, amb la gràcia divina i amb el testimoniatge de la vostra vida i de la vostra doctrina, de la vostra paraula prudent i imprudent, els apropieu a Déu i reviuem”[1].

[1]S. Josep maria, *En diàleg con el Señor*, Rialp, Madrid, 2017, cap. 15, n. 5f.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-iii-setmana-dadvent-preparant-el-cami/> (01/04/2026)